

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 25693/2023
17.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Мила Ристић, адвокат из ..., против тужене ЈП Путеви Србије из Београда, кога заступа Бранислав Поповић, адвокат из ..., ради исплате накнаде за експрописано земљиште, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1436/23 од 18.05.2023. године, у седници већа одржаној 17.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1436/23 од 18.05.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1436/23 од 18.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1869/22 од 09.02.2023. године, првим ставом изреке, обавезан је тужени да на име разлике између накнаде исплаћене по Споразуму о накнади за експрописано пољопривредно земљиште број 465-891/11-07 од 14.08.2012. године и припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште, сагласно сувласничком уделу од $\frac{1}{2}$ идеалног дела на кп.бр. ..., површине 416 м², кп.бр. .. површине 18м², кп.бр. .. земљиште под зградом у површини од 101м², земљиште уз зграду површине 500м² и земљиште површине 393м², све уписане у лист непокретности број .. КО ..., тужиоцу исплати износ од 586.846,00 динара са законском затезном каматом од 09.02.2023. године до исплате, док је захтев за исплату законске затезне камате од 22.02.2018. године до 08.02.2023. године одбијен као неоснован. Другим ставом изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 162.568,00 динара, са законском затезном каматом обрачунатом на износ од 109.500,00 динара од дана извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1436/23 од 18.05.2023. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врању П 1869/22 од 09.02.2023. године у обавезујућем делу првог и у другом ставу изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је због погрешне примене материјалног права благовремено изјавио ревизију, са предлогом да се о истој одлучи као изузетној дозвољеној.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије Врхови суд је нашао да нису испуњени услови за разматрање исте као изузетно дозвољене.

Чланом 404. ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11 са изменама и допунама), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (први став). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија (други став).

По оцени Врховног суда нису, испуњени услови из цитиране законске одредбе за одлучивање о посебној ревизији туженог, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Спорно правно питање није од општег интереса већ је везано за конкретну чињеничну подлогу и извршена промена намене из пољопривредног у градско грађевинско земљиште није евидентирана у катастру непокретности. Споразум о накнади за експрописану непокретност број 465-891/11-07 од 14.08.2012. године, према коме је тужиоцу накнада за експрописано земљиште исплаћена по ценама пољопривредног земљишта у укупном износу од 597.104,50 динара правноснажном пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2080/22 од 12.07.2022. године оглашен је ништавим, те је овде побијаном пресудом тржишна вредност непокретности утврђена на начин који не одступа од правног схватања о одређивању висине накнаде за градско грађевинско земљиште израженог у судским одлукама Врховног суда и Уставног суда. Приликом одлучивања висине накнаде суд није искључиво везан проценом пореске управе, сагласно њему је у конкретном случају изведен доказ вештачењем и висина накнаде одређена применом одговарајућих критеријума и тужилји досуђена у висини разлике између тржишне цене градског грађевинског земљиште на дан закључења главне расправе и накнаде која је по поменутом споразуму тужилји већ исплаћена.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Чланом 420. став 2. ЗПП прописано је да ревизија против решења из става 1. овог члана (којим је поступак правноснажно окончан) није дозвољено у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Поступак је започет тужбом поднетом дана 25.05.2017. године, а вредност спора износа 586.846,00 динара.

Како вредност спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, у вези са чланом 30. Закона о ванпарничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић